

عفونت کلیه (پیلونفریت) چیست؟

عفونت کلیه (پیلونفریت) نوعی عفونت مجاری ادراری (UTI) است. هنگامی که باکتری ها از قسمت دیگری از بدن، مانند مثانه، به سمت یک یا هر دو کلیه حرکت می کنند، آن را ایجاد می کنند.

عفونت های کلیه می توانند جدی تر از UTI های پایین تر باشند.

وظیفه اصلی کلیه ها حذف مواد زائد و آب اضافی از خون است. آنها بخشی از دستگاه ادراری هستند و ادرار مواد زائد را از بدن خارج می کند.

دستگاه ادراری حاوی:

حالب ها: این لوله های نازک در هر کلیه، ادرار را به مثانه می رسانند.

مثانه: این قسمت ادرار را ذخیره می کند.

مجرای ادرار: این لوله ادرار را از مثانه به خارج از بدن منتقل می کند.

اگر میکروب وارد هر یک از این قسمت ها شد، می توانید به عفونت ادراری مبتلا شوید. اغلب ابتدا مثانه عفونی می شود. که می تواند دردناک باشد اما معمولاً جدی نیست.

اما اگر باکتری ها یا ویروس ها به حالب برسند، می توانید به عفونت کلیه مبتلا شوید. اگر آن را درمان نکنید، می تواند باعث مشکلات تهدید کننده زندگی شود.

علائم عفونت کلیه عبارتند از:

- ادرار تیره یا خونی
- ادرار که بوی بدی می دهد
- تب و لرز
- از دست دادن اشتها
- تکرر ادرار
- احساس درد هنگام ادرار کردن
- درد در ناحیه کمر، پهلو یا کشاله ران
- ناراحتی معده، حالت تهوع و استفراغ

عوامل خطر ابتلا به عفونت کلیه چه مواردی هستند؟

عواملی که خطر عفونت کلیه را افزایش می دهند عبارتند از:

زن بودن: مجرای ادرار در زنان کوتاهتر از مردان است. این باعث می شود باکتری ها از خارج از بدن به مثانه حرکت کنند. مجرای ادرار نزدیک به واژن و مقعد نیز ورود باکتری ها به مثانه را آسان تر می کند.

عوامل عفونی هنگامی که در مثانه قرار می گیرد، عفونت می تواند به کلیه ها سرایت کند. زنان باردار بیشتر در معرض خطر عفونت کلیه هستند.

انسداد مجرای ادرار: هر چیزی که جریان ادرار را کند کند یا تخلیه کامل مثانه را سخت تر کند، می تواند خطر عفونت کلیه را افزایش دهد. عوامل ایجاد انسداد شامل سنگ کلیه، تنگی مجرای ادرار یا بزرگ شدن غده پروستات است.

سیستم ایمنی ضعیف: برخی از بیماری ها مانند دیابت و HIV می توانند سیستم ایمنی بدن را تضعیف کنند. برخی داروها نیز می توانند ایمنی را کاهش دهند. اینها شامل داروهایی هستند که پس از پیوند عضو گرفته می شوند و به جلوگیری از پس زدن کمک می کنند.

آسیب به اعصاب اطراف مثانه: آسیب عصبی یا نخاع می تواند احساس عفونت مثانه را محدود کند. این امر می تواند تشخیص اینکه چه زمانی عفونت به کلیه می رسد را دشوار می کند.

استفاده از کاتتر ادراری: کاتترهای ادراری لوله هایی هستند که برای تخلیه ادرار از مثانه استفاده می شوند. کاتترها گاهی اوقات پس از یک عمل جراحی یا آزمایش تشخیصی استفاده می شوند. آنها همچنین در افرادی که در تخت بستری هستند استفاده می شود.

داشتن شرایطی که باعث می شود ادرار به روش اشتباه جریان یابد. در رفلاکس مثانه، مقدار کمی ادرار از مثانه به لوله هایی که مثانه و کلیه ها را به هم متصل می کنند، جریان می یابد. افراد مبتلا به این بیماری در سنین کودکی و بزرگسالی در معرض خطر بیشتری برای ابتلا به عفونت کلیه قرار دارند.

عوارض عفونت کلیه چیست؟

اگر عفونت کلیه درمان نشود، می تواند منجر به عوارض بالقوه جدی شود، مانند:

اسکار کلیه: این می تواند منجر به بیماری مزمن کلیه، فشار خون بالا و نارسایی کلیه شود. مسمومیت خون: کلیه ها مواد زائد خون را فیلتر می کنند و خون تصفیه شده را به بقیه بدن باز می گرداند. عفونت کلیه می تواند باعث انتشار باکتری از طریق جریان خون شود. عوارض بارداری: عفونت کلیه که در دوران بارداری رخ می دهد می تواند خطر تولد نوزاد با وزن کم را افزایش دهد.

چگونه می توان از ابتلا به عفونت کلیه ها پیشگیری کرد؟

با انجام اقداماتی برای پیشگیری از عفونت مجاری ادراری، می توان خطر ابتلا به عفونت کلیه را کاهش داد. این اقدامات شامل موارد زیر است:

مایعات بخصوص آب بنوشید. مایعات می توانند به حذف باکتری ها از بدن هنگام ادرار کردن کمک کنند. به محض نیاز ادرار کنید. زمانی که احساس نیاز به دفع ادرار می کنید ادرار کردن را به تأخیر نیندازید. بعد از رابطه جنسی مثانه را خالی کنید. ادرار کردن در اسرع وقت بعد از رابطه جنسی به پاکسازی باکتری ها از مجرای ادرار کمک می کند. این خطر ابتلا به عفونت را کاهش می دهد. بعد از ادرار کردن و بعد از اجابت مزاج از جلو به عقب بدن خود را خشک کنید. این به جلوگیری از گسترش باکتری به مجرای ادرار کمک می کند. از مصرف محصولات در ناحیه تناسلی خودداری کنید. اسپری های دئودورانت در ناحیه تناسلی یا دوش ها می تواند تحریک کننده باشد.

تشخیص عفونت کلیه چگونه انجام می شود؟

پس از پرسیدن علائم ، پزشک احتمالاً آزمایشاتی از جمله موارد زیر را درخواست دهد: تجزیه و تحلیل ادرار برای یافتن باکتری در ادرار. آنها همچنین به دنبال گلبول های سفید خونی می گردند که بدن شما برای مبارزه با عفونت می سازد. کشت ادرار برای اینکه ببینید چه نوع باکتری دارید.

سونوگرافی، ام آر آی یا سی تی اسکن. اینها آزمایشات تصویربرداری هستند که به پزشک اجازه می دهند داخل بدن شما را بررسی کند تا ببیند آیا انسداد در دستگاه ادراری شما وجود دارد یا خیر.

تخلیه سیستورتروگرام. این یک نوع اشعه ایکس برای بررسی مشکلات موجود در مجرای ادرار و مثانه در هنگام پر بودن و در هنگام تخلیه آن است.

عفونت کلیه چگونه درمان می شود؟

پزشکان عموماً عفونت کلیه را با آنتی بیوتیک درمان می کنند. شما باید حداقل ۱۴ روز آنتی بیوتیک مصرف کنید. اگر خیلی بیمار هستید یا اگر با آنتی بیوتیک ها خوب نمی شوید، ممکن است نیاز داشته باشید در بیمارستان تحت درمان باشید یا برای مدت طولانی تری آنتی بیوتیک مصرف کنید.

چه داروهایی عفونت کلیه را درمان می کند؟

پزشک ممکن است یک یا ترکیبی از آنتی بیوتیک ها را برای درمان عفونت کلیه تجویز کند. آنتی بیوتیک ها ممکن است شامل موارد زیر باشند:

- تری متوپریم-سولفامتوکسازول (TMP-SMX).
- آموکسی سیلین یا آگمنتین.
- سفتریاکسون یا سفالکسین.
- سیپروفلوکساسین یا لووفلوکساسین.

منابع:

<https://www.webmd.com>

<https://www.kidneyfund.org>